

vaných pravdivé«, jak se vyjadřuje rozsudek, t. j. že jsou tu podmínky prvního odstavce Šu 4 zákona (§ 490 tr. zák. odst. druhý) — padá tím rozsudek v celém rozsahu sprostředkujícího výroku, kdyžtě není tu pak již nezávadných zjištění, opodstatňujících předpoklad rozsudku, že jednání soukromého obžalobce bylo takové, že je nelze pokládati za čestný čin. Rozsudek v té příčině se ani nevyslovil o otázce, zda pokládá za nečestno, když někdo, rozešed se vnitřně se stranou, vystoupí z ní a složí funkce, které mu strana byla propůjčila, ani nezjišťuje, zda předpokládá u soukromého obžalobce takový vnitřní obrat. Bylo proto uznati, jak se stalo.

Čís. 2344.

S hlediska §§ů 36, 38 tr. zák. nelze trest v cizině odpykaný započítati aritmeticky, byl-li uložen nejen za čin v tuzemsku souzený, nýbrž i za jiný s ním souběžný.

Nemůže-li vzhledem k předpisům hmotného práva (§§y 36 až 41, 234—235 tr. zák.) býti tuzemským rozsudkem vůbec rozhodováno o souběžných deliktech, nelze použiti ustanovení Šu 265 tr. ř.

Ustanovení Šu 38 tr. zák. týká se i zločinu podle Šu 4 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1926, Zm II 92/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 10. února 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle Šu 4 odst. první zák. ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek z důvodu Šu 281 čís. 11 tr. ř. ve výroku o trestu především proto, že nalézací soud nepoužil prý správně Šu 38 tr. zák., podle něhož s cizincem, spáchal-li v cizozemsku zločin padělání tuzemských mincí neb úvěrních papírů, má se naložiti tak jako s tuzemcem, t. j. má se (§ 36 tr. zák.) s ním naložiti podle tuzemského trestního zákona, avšak trest, po případě pro týž delikt v cizozemsku přetrpěný, má se mu vpočítati do trestu, který mu podle tuzemského zákona má býti uložen krom toho. Tu však vychází zmateční stížnost, neměvši po ruce vyhotovení rozsudku, z nesprávného předpokladu, že nebylo předpisu Šu 38 tr. zák. vůbec použito, poněvadž trest obžalovanému rozsudkem vídeňského trestního soudu ze dne 4. června 1923 vyměřený uložen byl sice za tentýž delikt, krom toho však též za souběžný s ním později spáchaný zločin podvodu podle §§ů 197, 199 a) tr. zák. a za přečin řetězového obchodu, a proto nebylo nalézacímu soudu možno určit, kolik z vídeňského trestu připadá právě na udáváná padělaných peněz — podle vídeňského rozsudku pouhý přestupek podvodu. Ve skutečnosti vyplývá z důvodů rozsudku, že i nalézací soud po-

stavil se a to vším právem na stanovisko §§ů 36, 38 tr. zák., že vyslovil toliko, že nemohl k vídeňskému trestu úplně přihlížeti proto, že byl vysloven za celou řadu trestných činů, z nichž právě nejzávažnější (zločin a přečin) neměly býti podle §§ů 39—41 tr. zák. do zdejšího rozhodnutí pojaty, takže o aritmetickém započítání vídeňského trestu nemohlo býti řeči; proto nalézací soud uvažoval, jaký trest by byl vídeňský soud vyměřil za pouhý podvod udáváním padělaných mincí (§ 461 tr. zák.) a měl k této části trestu zření při výměře trestu nově uloženého. Tím postupem vyhověl nalézací soud předpisu §§ů 38, 36 tr. zák. způsobem za daných okolností jediné možným, a nemůže proto důvodně býti řeči o překročení jeho práva trestního, tedy o zmatku Šu 281 čís. 11 tr. ř. Podotknouti dlužno, že v případě Davida S-a, kde byl obžalovaný oním rozsudkem vídeňského trestního soudu osvobozen, napadeným rozsudkem však i v tomto případě uznán vinným, nelze vůbec použítí ustanovení §§ů 38 a 36 tr. zák.

Zmateční stížnost uplatňuje též zmatek i proto, že nalézací soud odepřel použití předpisu Šu 265 tr. ř., jehož by prý podle zásady Šu 38 tr. zák., že se s cizozemcem naložiti má tak, jako s tuzemcem, bylo použiti i při stěžovateli v nynějším rozsudku vzhledem k odpykanému již trestu vídeňskému, pokud připadá na sbíhající se delikty. Rozsudek vyslovuje v důvodech, že ohledně trestu 10měsíčního těžkého žaláře v té příčině obžalovanému oním vídeňským rozsudkem uloženého (a také již odpykaného) nemohlo býti použito Šu 265 tr. ř., »podle znění citovaného zákonného ustanovení.« Toto odůvodnění jest sice málo jasné; zdá se, že nalézací soud vylučuje použitelnost Šu 265 tr. ř., protože jde o rozsudek vyneseny soudem cizozemským, a tam, kde trestní řád mluví o rozsudku vůbec, jako v Šu 265 tr. ř., má na zřeteli rozsudek soudu tuzemského. Třebas tato úvaha sama o sobě nepostačovala vůči všeobecnosti zásady Šu 265 tr. ř. na vyloučení tohoto předpisu v souzeném případě, sluší přece výroku samému přisvědčiti. Neboť § 265 tr. ř. má za účel, by bylo vyhověno zásadě §§ů 34, 35, 267 tr. ř. i tam, kde z jakýchkoli důvodů, zejména procesuálních, nedojde k rozhodnutí o řadě souběžných deliktů tímž rozsudkem. Z toho však dlužno odvozovati, že tam, kde o souběžných deliktech nemůže býti vzhledem k předpisům hmotného práva (§§y 36 až 41; 234 až 235 tr. zák.) tuzemským rozsudkem vůbec rozhodováno, jest vyloučeno také použití Šu 265 tr. ř. (viz rozh. víd. sb. č. 3122, vývody gen. prok. v. sb. č. 2336, srovnej však Lohsing, str. 483 a tam v pozn. 2 cit. literaturu). Stížnost hledí čeliti tomuto názoru poukazem na předpis Šu 38 tr. zák., podle něhož s cizincem, spáchavším jeden z deliktů tam naznačených v cizozemsku, jest naložiti podle tohoto zákona tak jako s tuzemcem. Než nehledě k rozdílu, který vyplývá sám sebou z toho, že, spáchal-li tuzemec v cizozemsku zločin, soudí o něm tuzemský soud podle Šu 36 tr. zák. znovu samostatně, takže tu skutečně dochází k vynesení jediného rozsudku ohledně celé řady deliktů, čemuž podle §§ů 38—40 tr. zák. v příčině cizozemce tak není, stanoví zákon v Šu 38 tr. zák. výslovně, že s cizozemcem se má v případech tohoto Šu naložiti podle »tohoto zákona«, to jest zákona trestního, a nelze z něho odvozovati, že by též bylo použiti předpisu trestního řádu,

třebas byl rázu hmotněprávního a sledoval stejný účel, jako předpisy hmotného zákona o souběhu. Zmateční stížnost bylo proto jako bezdůvodnou zavrhnouti.

Stížnost nenapadá sice výrok o vině, než zrušovací soud z povinnosti úřední (§ 290 tr. ř.) obíral se také touto otázkou. V té příčině dlužno poukázati k tomu, že v souzeném případě jde o odsouzení pro zločin podle §u 4 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n., jenž nastoupil na místo §u 201 a) tr. zák., pokud se týče peněz v §u 12 nového zákona uvedených. Jelikož § 38 tr. zák. předpisuje, že při zločinu v cizozemsku cizincem spáchaném naložiti jest s pachatelem podle tuzemského trestního zákona, jde-li o zločin padělání zdejších veřejných úvěrních papírů nebo mincí, při čemž jsou výslovně citovány jen §§y 106 až 121 tr. zák., mohla by vzejíti pochybnost, zda bylo přípustno odsouditi stěžovatele v souzeném případě v tuzemsku, kdyžť nešlo o žádnou ze skutkových podstat v oněch §§ech uvedených, nýbrž jen o skutkovou podstatu podle §u 201 a) tr. zák., jež sem určitě nespadala. Jelikož však zákon z 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n. upravuje podle svého nadpisu a podle úvodních vět článku I. celou materii o padělání peněz a cenných papírů, sluší míti za to, že nastupuje v celém rozsahu na místo dřívější jedenácté a dvanácté hlavy trestního zákona, obsahující §§y 106 až 121, v §u 38 tr. zák. citované, a že, pakli obsahuje v §u 4 i předpis, odpovídající v podstatě dřívějšímu §u 201 a) tr. zák. a jej i výslovně derogující, a též v tomto předpisu stanoví zločin (přechin) padělání veřejných úvěrních papírů nebo mincí, rozšiřuje tak pro skutky, spáchané po 4. červnu 1919, též objem §u 38 tr. zák. automaticky i na skutkovou podstatu dosud pod něj nespadaavší. Ježto pak obrátem rozsudku »v roce 1919« není zjištěno, že skutek stěžovatelův spadal ještě do doby platnosti dřívějšího zákona, ze spisů (zejména i z vídeňského rozsudku, na nějž se napadený rozsudek výslovně odvolává) naopak určitě vyplývá, že trestní činnost stěžovatelova spadá do letní doby roku 1919, kdy již nový zákon vešel v platnost, není tu podkladu pro zjištění, že odsouzením pro zločin podle §u 4 byl porušen zákon v neprospěch stěžovatelův a tím ani příčiny pro použití §u 290 tr. ř.

Čís. 2345.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

V případech, kde pojmenování původce nepřichází v úvahu, poněvadž je znám (z obsahu urážlivého článku), nelze ohledně redaktora použití mírnější sazby §u 6 (3) písm. b) zákona, ani ustanovení §u 5 zákona.

Usnesení podle §u 18 zákona lze napadati jen odvoláním.

Otázku, zda má býti upuštěno od potrestání podle §u 18 zákona, dlužno ohledně každého z několika obžalovaných řešiti zvláště; zadosti- učinění, nabízené jedním z nich, neprospívá druhému.

Soud může vzhledem k tíži a citelnosti urážky a k povaze obžalovaného odepřiti mu dobrodiní §u 18 zákona,řebas nabídl nejširší zadosti- učinění.

(Rozh. ze dne 17. dubna 1926, Zm I 769/25.)